

Ο Εσπερινός της εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Πάτρα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελιστρίας Πατρών, τελέσθηκε ο μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός εν πληθούση Εκκλησία, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου προσκληθέντος προς τούτο, εν αγάπη πολλή, υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου, συγχορατούντος του οικείου Ιεράρχου και του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Κερνίτσης κ. Χρυσάνθου.

Τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναυπάκτου, προσεφώνησε με λόγους θερμούς, εν ευχαριστίαις από καρδίας διά την αποδοχή της προσκλήσεως, ο Σεβασμιώτατος Πατρών και ετόνισε ότι ο φιλοξενούμενος Ιεράρχης αποτελεί καθαρή και

διαγεύστατη θεολογική φωνή στην εποχή μας, ακολουθώντας τους Αγίους και Θεοφόρους Πατέρας και Διδασκάλους της Αγίας μας Εκκλησίας.

Τον θείο λόγο εκήρυξε θεολογικότατα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, ο οποίος, μεταξύ των άλλων, ανέφερε τα εξής:

«Η εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου είναι η αρχή του μυστηρίου της θείας Ενανθρωπήσεως, που χαρακτηρίζεται ακόμη και μυστήριο της θείας Οικονομίας, το πως οικονόμησε ο Θεός την σωτηρία του ανθρώπου. Ο Υιός και Λόγος του Θεού προσέλαβε την ανθρώπινη φύση. Τιμάμε την Υπεραγία Θεοτόκο, διότι αυτή η ένωση έγινε στην ευλογημένη κοιλία της, γι' αυτό και λέγεται Θεοτόκος. Και έτσι τιμάται από την Εκκλησία.

Ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο οποίος παρευρέθηκε μαζί με τον άγιο Ιερόθεο, τον άγιο Τιμόθεο και τους Αποστόλους στην Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, γράφει για την ενανθρώπιση του Χριστού: «Και το πάσης θεολογίας εκφανέστατον η καθ' ημάς Ιησού θεοπλαστία και άρρητός εστί λόγω παντί και άγνωστος νω παντί και αυτώ τω πρωτίστω των πρεσβυτάτων αγγέλων».

Αυτό σημαίνει ότι η ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού («η καθ' ημάς Ιησού θεοπλαστία») που είναι το επιφανέστερο γεγονός όλης της θεολογίας, είναι άρρητη στον λόγο και άγνωστη στον νού, ακόμη και στον πρώτο από τους ανωτάτους αγγέλους. Γνωρίζουμε ότι ενηθρώπησε ο Υιός και Λόγος του Θεού, αλλά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε λογικά αυτό το μυστήριο.

Συνεχίζει ότι αυτό το γεγονός το παραλάβαμε με μυστικό τρόπο, αλλά αγνοούμε το πως διαπλάστηκε από τα παρθενικά αίματα με διαφορετικό τρόπο από τον κατά φύση νόμο και πως πέρασε αβρόχως την υγρή και ρευστή ουσία με τα πόδια που έχουν σωματικό όγκο και υλικό βάρος, και όλα τα άλλα που ανήκουν στην υπερφυή φυσιολογία του Ιησού.

Έπειτα γράφει ότι αυτό το θέμα το συζήτησε με τον κλεινό καθηγητή του Ιερόθεο, ο οποίος το παρέλαβε από την έρευνα που έκανε, το μυήθηκε από κάποια θεία έμπνευση και όχι μόνον τα έμαθε, αλλά έπαθε τα θεία, έπειτα από πολλή άσκηση και τα κατέγραψε στο σύγγραμμά του «Θεολογικές Στοιχειώσεις».

Αυτό είναι σημαντικό, γιατί η Εκκλησία θεολογεί για τον Χριστό και την Υπεραγία Θεοτόκο με έναν τρόπο αποφαιτικό. Για τον Χριστό αποφάνθηκε ότι οι δύο φύσεις ενώθηκαν «ασυγχύτως, ατρέπτως, αδιαιρέτως, αχωρίστως», και για την Υπεραγία Θεοτόκο ότι συνέλαβε, κυοφόρησε και γέννησε τον Χριστό «ασπόρως, ακόπως, αφθόρως». Χρησιμοποίησε αποφαιτικές εκφράσεις για να δηλώσει ότι είναι μυστήριο. Αυτό όμως δεν είναι αγνωστικισμός, αφού οι άγιοι βιώνουν τα αποτελέσματα που είναι η θέωση και γίνονται θεούμενοι.

Αυτή είναι η θεολογία της θείας ενανθρωπήσεως. Και όμως πολλοί την πλησιάζουν στοχαστικά, λογικά και φανταστικά και με την βία που ασκεί επάνω στις ιερές εικόνες της Υπεραγίας Θεοτόκου η λεγόμενη μοντέρνα τέχνη.

Εμείς πλησιάζουμε αυτό το μυστήριο με σιωπή, με δοξολογία, με προσευχή. Στεκόμαστε με ευλάβεια μπροστά στην εικόνα, ανάβουμε το κεράκι μας, προσευχόμαστε, κάνουμε τον σταυρό μας, ασπαζόμαστε την εικόνα και η τιμή μας ανάγεται στο πρωτότυπο και αναφωνούμε: «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι».

